

(Einstein hegedül)

[2011. február]

Hogyha összefolynak a végletek
belső terekben, alagutakban,
merre kanyarodnak a képletek?

A képzelet és a számok elve:
lefordítani a sejtelmeket
mások szavára, érthető nyelvre.

A látomás-való mivel ámít?
Jól tudod, nemcsak ami mérhető,
nemcsak a számra váltható számít.

A távol, mint mindig, testközelen.
Oszladozó köd déli napfényben:
a vélt láthatár újra föllebben,

talányra vetkőznek a rejtelmek,
hogyha a vonó mozgásba lendül,
és a szobák visszhanggal megtelnek.

Akár villanydrótról a madarak,
tünemény röppen a húrokról:
a tömény szürkület fel-felszakad.

Szavak, képek kényszerzubbonyában
a test; és a hang szállni szólít,
suhanni, mint dallam a homályban.

A visszatérés szimfóniája:
körtáncát a szél – kijelölt pályán –
határtalan lendülettel járja.

Majd néhányat mozdul, villan a kéz,

fölsikolt a tér, oszlik a távol,
a csönd befejezetlen, mégis kész.

Aszály kísért és tajtékos nincsen.
Tovább zúg véletlenek összhangja:
mégsem szerencsejátékos Isten.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Benő Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat